

det vilde være uheldigt, at Norderøerne alene havde nydt godt af hele det ved Indsamlingen indkomne Beløb paa nogle og tresindstyve Tusinde Kroner, medens man ikke kunde yde nogen som helst Hjælp i Anledning af Ulykken ved Sandvig — som ganske vist var af mindre Omfang —, men stod ganske blank og bar overfor dens Følger. Man kan jo ikke saa godt saaledes med blot et Aars Mellemrum appellere til Offentligheden og vente at faa et halvt Hundrede Tusinde Kroner ind. Man kan maaske mene, at det for Komiteen var Held i Uheld, at der var noget tilbage, hvoraf der kunde ydes de efterladte Enker og faderløse Børn fra Ulykken ved Sandvig Hjælp, og jeg synes, at Komiteen har vist fuld Retfærdighed ved, at der ogsaa blev ydet en Del af det indsamlede Beløb til disse. Jeg har sagt dette, for at man ogsaa her i Tinget skulde have Lejlighed til at vide, hvilke Argumenter man overfor vore Embedsmænd paa Færøerne betjener sig af fra Selvstyrepartiets Side. Men vi fik altsaa at vide, hvorledes det hang sammen med Ejendomsretten til „Tingakrossur“. Jeg sagde herom, at det var jo ret interessant, for jeg syntes, det var paa et uheldigt Tidspunkt, det ærede Medlem fra Færøerne havde købt dette Blad, dette gennem en Aarrække alt Dansk hadende Blad. Da det ærede Medlem er blevet klar over, at han vil stille sig som Kandidat til Folketingsvalget, saa køber han altsaa i Spidsen for et Konsortium „Tingakrossur“ — det ærede Medlem siger, at i Særdeleshed kom Pengene fra Suderø. Ja, jeg kan jo ikke her udtale, hvad jeg kender om dette Forhold, thi saa vilde jeg ganske sikkert blive stoppet af vor højtærede Formand, hvad jeg ikke vil udsætte mig for. Men alene dette, at det ærede Medlem selv erkender, at det var et Konsortium fra Suderø, er jo tilstrækkeligt til at vise Hensigten med Købet af Bladet. Men saa snart det ærede Medlem har købt Bladet, saa — ja, jeg vil ikke sige begynder, for det var begyndt for længe siden, men saa indledes der en Kampagne mod Grundloven og mod Dansk og Danmark, der har givet sig Udslag i de Afsnit af Artikler, som jeg under min Tale forleden Dag oplæste, og som jeg er ganske sikker paa, at enhver vil erkende ikke aandede synderlig hverken Kærlighed til eller Interesse for Dansk og Danmark — det er nok det mildeste Udtryk, man kan anvende om disse Artiklers Indhold. Nu siger det ærede Medlem, at han kunde ikke have noget Ansvar for, hvad der stod

i „Tingakrossur“, det maatte blive Redaktørens Sag, han var ikke Ejer af „Tingakrossur“, han var kun Sagfører — det erindrings jeg ganske nøjagtigt, at det ærede Medlem sagde — for det Konsortium, som ejede „Tingakrossur“. Men naar det ærede Medlem altsaa er Sagfører for det Konsortium, der er Ejer af „Tingakrossur“, og han samtidig er blevet valgt til Folketingsmand for Færøerne, altsaa skal her ned til Danmark og repræsentere Færøerne paa Rigsdagen, er det vel ikke urigtigt at gaa ud fra, at de fleste, der havde staaet i en saadan Situation som det ærede Medlem, vilde, selv om de ikke kunde forbyde Redaktøren at skrive disse grundlovshaanende og danskfjendtlige Artikler, i alt Fald henstille til ham, at han lod være. Det har det ærede Medlem ikke oplyst noget om, at han har gjort; han har kun sagt, at han havde ikke nogen Indflydelse derpaa. Jeg ved naturligvis ikke, hvor megen absolut Indflydelse det ærede Medlem som Sagfører for det Konsortium, der ejede „Tingakrossur“, havde paa Redaktøren, men jeg ved i alt Fald, at de allerfleste Mænd, som sætter Pris paa at handle korrekt, vilde have sagt til Redaktøren, at saadan kunde Bladet for den Mands Skyld, der var valgt til Folketingsmand, ikke skrive; det lod sig ikke gøre. Det har det ærede Medlem sikkert ikke sagt; det ærede Medlem har vistnok nydt Artiklerne og saa ladet dem faa i øvrigt den Virkning, som de kunde faa. Det er jo Maaden, hvorpaa det ærede Medlem ogsaa under Valgkampagnen deroppe drev sin Agitation; han lod sine Meningsfæller sige det, der skulde siges for at tiltrække Dansk, men han tog ikke selv paa noget som helst Punkt Afstand derfra, ikke ved en eneste Lejlighed. Det har jeg gennem mange samstemmende Vidnesbyrd erfaret, og jeg er ogsaa sikker paa, at det ærede Medlem ikke er i Stand til at modbevise, at han sad ganske tavs og hørte paa, hvorledes man fra hans Meningsfællers Side behandlede f. Eks. Sysseimand Samuelsen, med hvilke Midler man slog Sysseimand Samuelsen ned fra Selvstyrepartiets Side. Men det ærede Medlem, som nu sidder i denne Sal, og som den Gang sad ved Siden af Sysseimand Samuelsen ved Møder deroppe, sagde ikke et eneste Ord dertil.

Jeg skal nu et Øjeblik vende tilbage til det, som vi nok fra alle Sider her er enige om er det centrale i Sagen; det er Spørgsmaalet om Sproget deroppe. Da jeg er i det uheldige Tilfælde ikke at have